

[Socialministeren.]

en fordomsfri Drøftelse af en Nedsættelse af Arbejdstiden — denne fordomsfri Drøftelse, der nu har foregaaet i Verden de sidste 3—4 Aar, Uge efter Uge —, men den maatte foregaa for sig selv; den maatte ikke gaa for sig paa den Maade, at man indsmuglede en nedsat Arbejdstid paa de Omraader, hvor jeg altsaa mener, det var fornuftigt at gennemføre den, inden man naaede til Ende med den anden Drøftelse — som man rimeligvis aldrig naar til Ende med. Se, Forholdet er jo ganske simpelt, at her, hvor det drejer sig om det Lovforslag, der har ligget paa Rigsdagens Bord, og hvorefter det offentlige sætter Arbejder i Gang for at afhjælpe Arbejdsløsheden eller støtter private, der sætter Arbejder i Gang, eller hvorefter Kommunerne skulde sætte Arbejder i Gang for at afhjælpe Arbejdsløsheden, er man gaaet ud fra den Grundbetragtning, som den ærede Ordfører ogsaa anlægger — det gælder jo om at komme saa mange arbejdsløse som muligt til Hjælp, saa de faar Arbejde i Stedet for Understøttelse —, her er man henvist til, af Hensyn til de offentlige Midler, at nedsætte Arbejdstiden for at faa saa mange med som muligt. Derfor er det ganske naturligt, at man, uanset hvordan Drøftelserne gaar i den store Verden om en almindelig Nedsættelse af Arbejdstiden, griber ind paa disse Omraader og siger: Her kan vi i alt Fald uden at skade nogen nedsætte Arbejdstiden og derved faa flere i Gang, det vil sige gavne mange. Hvorfor i al Verden en fordomsfri Drøftelse derfor ikke skulde kunne ske af dette Problem inden for et snævert Omraade, forstaar jeg ikke.

Den ærede Ordfører udtalte i Forbindelse med denne Diskussion om Arbejdets Fordeling, hvorfor man da ikke gik en anden Vej, hvorfor man ikke anvendte Nødhjælpsarbejde, saaledes som dette var foreslaaet og gennemført i Arbejdsløshedsloven. Jeg ved ikke, hvad den ærede Ordfører mener hermed. Ved en Afgift paa Arbejderne af 15 pCt. bliver der ikke sat flere Arbejder i Gang, og følgelig kommer der ikke flere Arbejdere i Gang. En saadan Foranstaltning er jo ingen Fordeling af Arbejdet, det er en Afgift, der erlægges til en Fond. Det er et helt andet Problem. Derfor kunde man naturligvis godt sige: hvorfor bruger I

ikke Arbejdslovens § 31, eller hvad det nu er. Det ærede Medlem ved eller burde vide fra Diskussionen om Arbejdsløshedsloven, at Arbejderne altid har været Modstandere af en Afgift, fordi der blev etableret Nødhjælpsarbejder. Socialreformens Regel paa dette som paa saa mange andre Omraader er Udtryk for et Kompromis. Derom er det ærede Medlem ingenlunde uvidende, at man forlangte fra Venstres Side for at gaa med — maaske ogsaa fra de Konservatives Side, det erindrer jeg ikke i Øjeblikket, de har formentlig ogsaa stemt for det —, at man skulde bevare denne Afgift af 15 pCt., til Gengæld blev Statstilskuddet sat op fra 20 til 30 pCt. Det er et Kompromis, som Kommunerne ikke har udnyttet i større Udstrækning, og som Arbejderne paa Forhaand er imod. Men dertil kommer, at det vilde være en meget besværlig Fremgangsmaade — her er jeg enig med den ærede Ordfører for Venstre, at vi skal ikke have en omfattende og besværlig Administration af denne Lov —, om en lille Kommune, fordi den vilde sætte et lille Arbejde i Gang for nogle Arbejdere, skulde henvende sig til Socialministeriets Arbejdsudvalg og faa Arbejdet godkendt officielt som et Nødhjælpsarbejde. De, der har Indsigt i disse Forhold, vil se, at Nødhjælpsarbejde og denne Form for Arbejde kan gaa ved Siden af hinanden, og i Praksis vil det gaa paa den Maade — den ærede Ordfører for Venstre nikker, jeg har altsaa været saa heldig for en Gangs Skyld at træffe ogsaa hans Tankegang —, at de større, mere omfattende Arbejder vil man naturligvis henvende sig til Socialministeriets Arbejdsudvalg om for at faa denne Nedsættelse og dette Statstilskud, medens de mindre, tilfældige Arbejder, der er ude omkring i Kommunerne, kan behandles paa denne Maade.

Det ærede Medlem Hr. Hans Thyge Jacobsen steg derefter nogle Grader i indre Varme og spurgte mig, om jeg virkelig havde Raad til 18 Amtsnævn. Ja, jeg skal jo ikke betale dem, saa jeg har nok Raad til dem, Spørgsmaalet er, hvad der er praktisk paa dette Omraade, og jeg vil antage, at ogsaa Venstres ærede Ordfører er enig med mig i, at disse Amtsnævn, naar de administrerer saa simpelt og let som overhovedet muligt, hvad de bør gøre — deri er jeg ganske enig med det ærede Medlem